

μαλό σου... Καλά, λοιπόν! Στάσου και θά δης...»

Μετά τὸν περίπατό τους, ἡ Τζέννου καὶ ὁ Μαρσάν στάθηκαν ἀπ' ἔξω ἀπὸ μιὰ ὠμορφη βιλλίτσα.

— "Ἐλα νὰ ἰδῆς τὸ γραφεῖο μου, Τζέννου... τῆς πρότεινε πονηρὰ ὁ Μαρσάν.

Ἐκείνη, μὲ μιὰ κρυφὴ σκέψι δέχτηκε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Μὰ ὅταν μπῆκαν στὸ γραφεῖο του, δὲν εἶδε οὔτε τραπέζι, οὔτε σχέδια, ἀλλὰ ἕνα ὑπέροχο κόκκινο ντιβάνι κι' ἕνα σωρὸ μεταξωτὰ μαξιλάρια.

— "Ἀγάπη μου! ψιθύρισε ὁ Μαρσάν κι' ἔκανε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ.

Ἡ Τζέννου τὰ χρειάστηκε. "Ἐπρεπε νὰ προσέξῃ. Δὲν ἔπρεπε μὲ κανένα τρόπο νὰ χάσῃ τόσο ἀνόητα τὸ παιγνίδι τῆς.

— "Ἀκουσε, Ἄνρι, τοῦ εἶπε. Δὲν μπορῶ νὰ μείνω ἐδῶ... Δὲν μπορῶ... Δὲν ξέρω... Φοβᾶμαι... "Ἐλα καλύτερα ἐσὺ στὸ σπίτι μου...

— Στὸ σπίτι σου; ἔκανε ὀλόχαρος. Ἄλήθεια; Θέλεις νάρθω;

— Ναι, ναι, ἀγάπη μου! τοῦ φώναξε ἡ Τζέννου. Μὰ ὄχι τώρα... Αὔριο... Αὔριο στίς πέντε... Θὰ σὲ περιμένω ἐξάπαντος!...

Καὶ γρήγορα, σὰν ἕνα φεῖδι, γλύστρησε ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ βγήκε ἔξω ἀπὸ τὴ βίλλα.

Τὴν ἄλλη μέρα, στίς πέντε, ὁ μπαμπᾶς κ' ἡ μαμά τῆς Τζέννου ἦσαν κιάλας ἔτοιμοι νὰ δεχθοῦν τὸν ἀρχιτέκτονα Ἄνρι Μαρσάν. Ὅπως τοὺς εἶχε πῆ ἡ κόρη τους, θὰ τοὺς ζητοῦσε ἐπισημως τὸ χέρι τῆς.

Κι' ἀλήθεια, στίς πέντε ἀκριβῶς, ὁ Ἄνρι Μαρσάν, μὲ τὴν ἀριστοκρατικὴ του ἀπάθεια, σταμάτησε τὸ πολυτελές αὐτοκίνητό του μπροστὰ στὴ βιλλίτσα τῆς ὠμορφῆς «χορευτριάς». Παρ' ὅλη ὁμως τὴν φαινομενικὴ του ἀπάθεια, αὐτὴ τὴ φορά ἦταν στ' ἀλήθεια σαστισμένος. Ὅλη τὴ νύχτα συλλογιζόταν τὴ Τζέννου. Τί ὠμορφη πού ἦταν! Τί γοητευτικὴ!...

Ἡ καμαριέρα πέρασε τὸν μικρὸ δρομάκο τοῦ κήπου, τοῦ ἀνοίξε τὴν καγκελλόπορτα καὶ τὸν ὠδήγησε στὴ βεράντα.

— Τί ὠμορφα πού εἶνε ἐδῶ καὶ τί ἦσυχά! Ἡ Τζέννου εἶνε ἡ τρυφερὴ φίλη πού ὄνειρευόμουν!... Συλλογιζόταν καθὼς περνοῦσε ἀνάμεσα ἀπ' τὶς τριφυλλοφυλλιές τοῦ κήπου.

Στὴ βεράντα ὁμως ἕνας σεβαστὸς κύριος μ' ἄσπρα μαλλιά καὶ μιὰ καθῶς πρέπει ἠλικιωμένη κυρία τὸν ὑποδέχθηκαν μὲ μεγάλη εὐγένεια.

Ἡ Μαρσάν τὰ ἔχασε γιὰ μιὰ στιγμή. Μπᾶ! Τί ἦταν αὐτό; Μήπως εἶχε κάνει λάθος στὸ σπίτι;

— Εἴμεθα εὐτυχεῖς πού σᾶς γνωρίσαμε, κύριε Μαρσάν... τοῦ εἶπε ὁ κύριος μὲ τ' ἄσπρα μαλλιά.

Κι' ἔπειτα ἐπρόσθεσε:

— Μᾶς τιμᾶει πολὺ ἡ αἰτησίς σας πού μᾶς τὴν διαβιβάσατε μὲ

τὴν κόρη μας. Θέλετε λοιπόν νὰ τὴν παντρευτῆτε; Θαυμάσια! Ἐχετε τὴν συγκατάθεσί μας καὶ τὴν εὐχή μας νὰ ζήσετε εὐτυχισμένοι!...

Καὶ κατόπιν μ' ἕνα χαμόγελο:

— Σήμερα ἡ νέα γενεὰ εἶνε ἀκατανόητη... Στὴν ἐποχὴ μας αὐτὰ τὰ πράγματα γίνοντουσαν ἀλλοιῶς. Μὰ τώρα, τὰ κορίτσια θρῖσκουν μόνον τοὺς τὸν ἄνδρα τοὺς καὶ μιὰ ἡμέρα λένε στοὺς γονεῖς τοὺς: Θὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν ἀρραβωνιαστικό μου! Κ' οἱ γονεῖς εἶνε πολὺ εὐτυχεῖς, μὰ τὴν ἀλήθεια, ὅταν ὁ ἀρραβωνιαστικὸς εἶνε ἕνας ἄνθρωπος σὰν κι' ἐσᾶς, κύριε Μαρσάν!...

Ὁ δύστυχος «ἀρραβωνιαστικὸς» εἶχε δεχθῆ μιὰ κεραμίδα κατακέφαλα κ' εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα τονωτικό. "Ε, λοιπόν, ἀπὸ μιὰ πικρὴ εἰρωνεία τῆς τύχης, αὐτὸ τὸ τονωτικό τοῦ τὸ ἔφερε ἡ Τζέννου. Παρουσιάστηκε στὴ βεράντα μ' ἕνα ἀσημένιο δίσκο γεμάτο λικέρ.

— "Ἐνα κοκταίηλ; τὸν ρώτησε μ' ἕνα πονηρὸ θλέμμα.

— Πολὺ δυνατό! τῆς ἀπάντησε ὁ Μαρσάν.

Κι' ἔπειτα τὴν ἐκύτταξε ἀπὸ ἐπάνω ἴσαμε κάτω. Ἡ Τζέννου ἦταν ἕνα ὄνειρο ὠμορφιάς! Αὐτὸ τὸν παρηγόρησε.

— "Ἄς εἶνε... συλλογίσθηκε. Ἐκανα πολὺ καλὰ πού ἔπεσα στὴν παγίδα. Μὲ τὴ διαφορά ὁμως ὅτι ἡ κερδισμένη δὲν εἶνε μόνη ἡ Τζέννου... Κέρδισα κι' ἐγώ!... Γιατί, μὰ τὴν ἀλήθεια, αὐτὸ τὸ κορίτσι εἶνε ἀξιολάτρευτο!...

Κι' ἔτσι τὴν στιγμή ἐκείνη ὠρίσε τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τοὺς.

ZAN ΛΑΣΣΕΡ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΣ ΓΑΜΠΡΟΣ

Στὴ δημαρχία ἑνὸς χωριοῦ παρουσιάστηκε ἕνα ζεῦγος γιὰ νὰ γίνῃ ὁ γάμος του. Ὁ ὑποψήφιος γαμπρὸς ὁμως ἦταν τόσο μεθυσμένος, ὥστε δὲν μπορούσε νὰ σταθῆ στὰ πόδια του. Καὶ ὁ δήμαρχος πού ἐδυσφόρησε γι' αὐτὴ τὴν κατά-

στασι εἶπε στὴ νύφη:

— Μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ σᾶς παντρεύω ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὀρους. Ἐλάτε, ἀργότερα, αὔριον παρὰ εἰγματος χάριν.

Παρουσιάστηκαν πάλι στὸ δημαρχο ὕστερα ἀπὸ δυὸ ἡμέρες, ἀλλὰ ὁ ἄνδρας ἦταν αὐτὴ τὴ φορά περισσότερο μεθυσμένος ἀπὸ τὴν πρώτη.

Ὁ δήμαρχος ἐθύμωσε καὶ ἀφοῦ τοὺς ἐκατάδασε, τοὺς εἶπε πάλι νὰ φύγουν. Ἄλλὰ ἡ νύφη, πού σὲ ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα κρατοῦσε σφιχτὰ ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸν μέλλοντα σύζυγό της καὶ τὸν ἐκύτταζε τρυφερὰ στὰ μάτια, εἶπε στὸν δήμαρχο:

— Τί θέλετε νὰ κάμω, κύριε δὲν εἶνε τύφλα στὸ μεθύσι, δὲν θέλει νὰ με παντρευτῆ!...

